

РЕШЕНИЕ

№ 38165

гр. София, 18.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.11.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева
Ана Методиева

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **9065** по описа за **2025** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество /КПКОМПИ/ понастоящем Комисия за противодействие на корупцията -КПК срещу Решение рег.№2822 от 25.07.2025г. постановено по нахд №15530/2024г. от СРС, НО – 16-ти състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ №КПК-НП-306 от 30.09.2024г. на Председателя на КПКОМПИ, с което на Н. С. Ц.-Левашка е наложена глоба от 3500лв. на основание чл.115, ал.2 от ЗПК за нарушение на чл.52, ал.1 т.3 вр. с чл.49, ал.1 т.2 от ЗПК.

По изложените от касатора съображения в касационната жалба се моли –да се уважи същата. Визира се, че СРС неправилно е достигнал до извода, че правото на защита на оспорваща е било нарушено. Подчертано е, че същата не оспорва забавянето при подаването на декларацията, за което от друга страна не изтъква конкретни причини, поради което не може да бъде такава незнанието на закона. Лицето макар да е загубило качеството си по чл.7, ал.1 от ЗОП е било длъжно да подаде декларация, както е направило, но със срок от 24 дни закъснение. Маркирано е, че дори да е констатирано, че се касае за маловажен случай СРС е следвало да отмени НП и да

предупреди нарушителя, а не да отменя изцяло НП. С оглед изложеното се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание касаторът поддържа жалбата си чрез юрк. М.. Претендира разноски.

Ответникът –адв. Коралова оспорва жалбата като неоснователна. Претендира разноски по списък.

Представителят на прокуратурата изразява становище за основателност на касационната жалба и предлага да се уважи.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, Административен съд София – град, XIX касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуващото на касационната жалба:

СРС от фактическа страна е приел, че касаторката е заемала длъжността директор на дирекция „Социално подпомагане“ – Л. към АСП към 2023г. като с пълномощно от 10.11.2023г. Н. Левашка била упълномощена от изп.директор на АСП на основание чл.7, ал. 1 ЗОП да организира и възлага обществени поръчки за доставка на електрическа енергия, газ, топлоенергия и питейна вода за нуждите на дирекция СП – Л..

Прието е, че с §.3 от ЗИД на Закона за обществените поръчки /ЗОП/, обн. ДВ бр. 88/2023г., в сила от 22.12.2023г., била изменена ал. 1 на чл. 7 от ЗОП, бил стеснен кръга на лицата, на които възложителят може да делегира права за провеждане на обществена поръчка, но при извършена делегация §.93, е допуснал поръчките да се довършат по стария ред.

Въз основа на това на 22.01.2024г. от изпълнителния директор на АСП било издадено ново пълномощно за жалбоподателката, в което изрично било посочено, че то отменя всички предходни упълномощавания.

С писмо от изпълнителния директор на АСП до всички директори на дирекции СП в страната, последните били информирани за настъпилите изменения в чл. 7, ал. 1 ЗОП, като на директорите на дирекции било указано, че декларацията по чл. 52, ал.1, т. 2 КПК следва да бъде подадена в месечен срок от издаване на новото пълномощно за всеки от тях. Съответно с писмо от 25.01.2024г. изпълнителният директор на АСП информирала КПК за служителите на АСП, попадащи в обхвата на чл. 6, ал.1, т. 44 от ЗПК и било пояснено, че ще бъде информирана за лицата, които са били упълномощени по чл. 7, ал. 1 ЗОП, които са открили процедури за провеждане на ОП преди 22.12.2023г.. Съответно под № 100 в списъка била включена и

жалбоподателката Н. Левашка – директор на дирекция СП – Л. като срещу името ѝ било отразено, че правомощията ѝ са прекратени, считано от 22.01.2024г.

На 15.02.2024г. жалбоподателката подала декларация по чл. 52, ал.1, т. 2 от ЗПК.

За да отмени обаче НП –СРС е приел, че в АУАН и НП не се съдържа пълно и непротиворечиво описание на обстоятелствата, при които е извършено нарушението и двата акта са необосновани и немотивирани. Актосъставителят и наказващият орган единствено са се позовали на изпратеното им писмо от изпълнителния директор на АСП, те не са изложили каквито и да е обстоятелства във връзка с качеството на жалбоподателката на лице, заемащо публична длъжност по чл. 6, ал. 1, т. 44 от ЗПК. В акта и в НП липсва посочване въз основа на кой акт Левашка е упълномощена да изпълнява функциите на лице по чл.7, ал. 1 ЗОП, а единствено декларативно се съдържа такова твърдение. Не е посочено и въз основа на какви доводи наказващият орган е приел, че Левашка не е сред лицата, които могат да бъдат упълномощени по чл. 7, ал. 1 от ЗОП след изменението на закона. Не се сочи и дали тя фактически е провеждала обществени поръчки или само е била упълномощена за това. СРС е посочил, че не е обсъдено дали оспорващата попада сред изключенията по §.93 от ЗИД на ЗОП.

СРС е направил извода, че излагането на горепосочените обстоятелства е от съществено значение с оглед особения начин, по който се твърди да са прекратени правомощията ѝ след влизане в сила на измененията на чл. 7, ал. 1 ЗОП. Не е посочено и дали Левашка продължава да е задължено лице по чл. 6 от ЗПК по силата на заемащата от нея длъжност. В акта и в НП единствено е вписано, че видно от писмо от 25.01.2024г. на изпълнителния директор на АСП, Н. Левашка не е лице, упълномощено по реда на ЗОП за провеждане на обществени поръчки като е прието, че от това писмо не може да се извлече, че тя е била такова лице, а единствено, че към 25.01.2024г. няма това качество.

СРС е маркирал, че за да възникне задължението за подаване на декларацията по чл. 52, ал. 1, т. 3 ЗПК, - е необходимо да се установи на първо място, че едно лице е заемало публична длъжност сред изброените в чл. 6, ал. 1 от ЗПК и то е било освободено от нея като никъде в НП и в АУАН никъде не се съдържа твърдение, че жалбоподателката е била упълномощено лице по чл. 7, ал. 1 ЗОП към влизане в сила на измененията на закона, обн. с ДВ 88/2023г..

Въпреки, че СРС е приел, че това обстоятелство се установява от представеното от жалбоподателката пълномощно от 10.11.2023 г., то това е следвало да се отрази и в текста на НП, защото тези промени стесняват кръга на лицата и допускат изключение само започнали поръчки. Предвид това СРС е приел, че за да се приеме, че оспорващата е загубила качеството си на лице, заемащо публична длъжност по смисъла на чл. 6, ал. 1, т. 44 ЗПК – е било необходимо да се изследва дали тя е заемала такава длъжност, която да не попада в обхвата на новата редакция на чл. 7, ал. 1 ЗОП. В този смисъл са издадени и Методически указания от АОП, които обаче също не са обсъдени от наказващия орган. Прието е като немотивиран извода, че след изменението на закона, жалбоподателката е загубила своето качество на лице по чл. 7, ал. 1 ЗОП по силата на закона, тъй като тя продължава да заема длъжността директор на дирекция СП – Л.. СРС е приел, че съмнения относно неправилното тълкуване на закона се извежда и от последващото изменение на чл. 7, ал. 1 от ЗОП, с ДВ. 67/2024г., в сила от 09.08.2024г., съгласно което в новосъздадената т. 3 се предвижда възможност за възлагане на функциите на лице по чл. 7, ал. 1 ЗОП и на

„ръководител на обособено звено на териториален, функционален или друг принцип в структурата на възложителя, включително и на специализирано звено, което не е самостоятелен възложител.“

Прието е, че процесуално нарушение е допуснато и с това, че органът не е извършил проверка дали Левашка не попада и сред изключенията по §.93 на ЗИД на ЗОП, т.е. да е обявила обществена поръчка, която да не е довършена.

КАСАЦИОННАТА ИНСТАНЦИЯ напълно споделя доводите на СРС. Визирана законодателна промяна има за последица отпадането на определени лица от кръга, на който възложителят може да делегира свои правомощия по ЗОП. За да се приеме, че Левашка е загубила това си качество по силата на закона, след като последният изрично не визираща лицата по длъжност, и съответно за същата да започне да тече 1-месечния срок от промяната на нормата – това означава безспорно да се установят визираните от СРС обстоятелства. Посоченото ограничение е съобразно функциите и звеното /не длъжността/, както и има ограничение за започнали и недовършени поръчки. Всяко едно от тези обстоятелства е важно да се установи, както и приел СРС, че лицето няма посоченото вече качество по силата на закона с оглед функциите, които изпълнява, както и няма за довършване поръчки, който извод се разколебава от новото пълномощно. В тази насока СРС е изложил обосновани мотиви към които на основание чл.221, ал.2 посл. предложение- АПК настоящата инстанция препраща.

По констатацията на СРС за маловажност и възражението на касатора за неприложимостта ѝ при повторни деяния, следва да се има предвид, че СРС е извел наличието на подобна хипотеза от това, че има закъснението от 24 дни, подаване на декларацията по инициатива на оспорващата и поставянето ѝ в ситуация да зачете становище на своя упълномощител.

Касационният състав не намира, че следва да ревизира мотивите на СРС в тази насока, доколкото се възприе останалото съображение като основание за незаконосъобразност на НП и съответно отмяната му. Във връзка с последното обаче следва да подчертае, че маловажността означава преценка не само на това има или не вредни последици, каквито при формални деяния няма като част от ФС, но и други смекчаващи обстоятелства, обуславящи по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на деяния от съответния вид. Следователно преценката се прави за конкретното деяние, а при повторност законодателят е установил по-висока санкция. Наличието на повторност не изключва преценката за маловажност, каквито решения има на СРС отделни състави. При второто деяние, макар и извършено при условията на повторност, може закъснението да е от 1 ден, или 2 и по причини, очертаващи признаците на маловажност. /както приемат повечето състави на АССГ обсъдено и в Решение № 3252 от 19.05.2021 г. на АдмС - С. по адм. д. № 2120/2021 г., въпреки че е застъпено и обратното становище в ОМ/.

Следователно касационната жалба е неоснователна и решението на СРС като правилно следва да се остави в сила ведно с последиците 600лв. разноски за касационната инстанция, който размер не е прекомерен. В същия размер е претендиран и присъден, и пред СРС.

С ОГЛЕД ИЗЛОЖЕНОТО на основание чл.221, ал.2 АПК във връзка с чл.63в, Административен съд София-град, XIX-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение рег.№2822 от 25.07.2025г. постановено по нахд №15530/2024г. от СРС, НО – 16-ти състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ №КПК-НП-306 от 30.09.2024г. на Председателя на КПКОМПИ /понастоящем Комисия за противодействие на корупцията/.

ОСЪЖДА Комисията за противодействие на корупцията да заплати на Н. С. Ц.- Левашка ЕГН [ЕГН] разноси от 600лв. пред касационната инстанция.

Решението е окончателно.